

Власитѣ, или както сж познати още съ имената цинцари, куцовласи, каракачани и др., въ срѣднитѣ вѣкове сж били по-многобройно население въ Македония. Това личи особено отъ грамотитѣ на грѣцкитѣ, бѣлгарскитѣ и срѣбски владѣтели. Теку-речи всички тия стари власи сж се прѣтопили между грѣцкитѣ и бѣлгарски жители. Като старински власи се сочатъ мѣгленскитѣ, а всички други сж се прѣселили въ Македония прѣзъ XVIII главно и XIX вѣкове отъ Епиръ и Албания, прѣзъ врѣме на албанскитѣ опустошения въ тия крайща. Мѣгленскитѣ власи сж запазили и особености въ езика си, които ги сближаватъ съ дакийскитѣ имъ събратя.¹⁾ Противъ това мнѣние, което застѣпва отличниятъ познавачъ на власитѣ проф. Вайгандъ, говорятъ отчасти мѣстнитѣ имена въ влашката Мѣглениа, които сж повечето бѣлгарски; споредъ това и там-кашнитѣ власи трѣбва да се смѣтатъ за прѣселени, но порано отъ другитѣ.

Сегашнитѣ власи въ Македония живѣятъ едни по градовѣтѣ, други въ селски купчини. Послѣднитѣ сж земледѣлци и главно скотовѣдци и скитатъ съ стадата си, споредъ сезона, въ планинскитѣ крайща или бѣломорското крайбрѣжие. Други отъ тѣхъ ходятъ на чужбина като ханджии, търговци. Мѣгленци и въ това се отличаватъ; повечето отъ тѣхъ се занимаватъ съ земледѣлие въ селищата си. Градското влашко население се прѣтопва лесно между гърцитѣ и бѣлгаритѣ. Бѣлгарщината много е повлияла и на мѣгленскитѣ власи. Тамъ има вече цѣли села обѣлгарени. Тамъ е и единственото влашко мохамеданско село Нжте.

Поради своето прѣснато положение и малобройность, македонскитѣ власи нѣматъ особено значение. Проф. Вайгандъ ги изчислява въ Македония на около 80,000 души²⁾, а споредъ моята статистика тѣ броятъ около 77,000 души. Тѣ нѣматъ сега и свой културенъ или духовенъ центъръ, както имаха напр. въ първата половина на XVIII в. въ Москополе (Албания). Въ македонскитѣ градове, дѣто има сравнително повече власи, напр. въ Битоля, Сѣръ, Драма, Крушево, Ба-

Обѣдникъ, Църнеецъ, Градище, Кажани, Рамна, Доленци, Сопъ, Заясъ, Турско Рѣчани, Врутокъ, Здунѣе, Равенъ, Горно Еловци, Орчушъ, Симница, Гьоновица, Добри-долъ, Калища, Чеграње, Форино, Чайле, Грумчинъ, Чифликъ, Ломница, Цѣрово, Сѣнокосъ, Ново-село, Добърца, Копачинъ-долъ и др.

¹⁾ G. Weigand, Wlacho-Meglen. Leipzig 1892, p. 52 сл.

²⁾ Срв. G. Weigand, Die Aromunen. I B. Leipzig 1895, p. 286—288, 294.